

IRODALMI FEKETE ÉS FEHÉR EN

Irodalmi és kulturális folyóirat

Jalcz Irén felolvasás közben

JALCS IRÉN ÍRÁSAI

A Vizuális Pedagógiai Műhely kiadványa – 2017/01. szám

Jalcs Irén a Kortárs Magyar Irodalomért Díjjal

JALCS IRÉN BEMUTATKOZÁSA

Mindig nehéz, mikor magamról kell mesélni, hisz a pusztá adatok által igazából senkit nem lehet megismerni. Talán könnyebb helyzetben van az, aki írásra adta a fejét, mert írhat bármiről, a leírt szavakban ott van maga az ember, aki a sorokat alkotta. Ezért is öröm számomra, hogy ebben a kiadványban olvashatóak írásaim, mert aki kíváncsi rám, az megtalál a sorokban elbújva. Köszönöm a Verslistának, hogy lehetőséget kaptam a bemutatkozásra.

Óriási öröm ez számomra, mert nekem az írás maga az élet. Fiatalkoromban sokat írtam, de hosszú időre letettem a tollat. Néhány éve kezdtem újra írni. Akkor a Verslistánál kopogtattam, ahol szeretettel fogadtak és biztattak. Több antológiában, internetes oldalon, magazinokban olvashatóak írásaim. Két önálló kötetem jelent meg 2016-ban (Szeretetet szőttes, Férfi könnyek). Munkámat több díjjal ismerték már el, de számomra igazán sokat jelentő az Emberi Hang díj és a Verslistától kapott plakett, mert ezeket azért kaptam, amit fontosnak érzek és írásaimban is próbálok közvetíteni. A szeretet, az emberi szó, a közösségépítés, a segítségnyújtás: ezek az értékek nagyon fontosak számomra, és ezek a díjak annak a visszajelzése, hogy van értelme annak, amit csinálok. Gyűjtöm a történeteket, és mint a mesemondók, próbálok ezzel is segíteni. Saját történeteimet ritkán viszem papírra. Az érzéseket élelem át oly mélyen, hogy hitelesen tudjam visszaadni azt, amit írásaim szereplői érezhettek. Azt, hogy ez mennyire sikerül, rád bízom, kedves olvasó. Néhány versem is megtalálható ebben a kis kötetben. Miért említem ezt külön? Azért, mert nagyon ritkán írok verseket, de vannak olyan pillanatok, mikor az érzéseket így tudom jobban kifejezni. Remélem, ezzel nem okozok nagy csalódást, és szívesen olvassák azok is, akik eddig csak a prózáimmal találkoztak.

Ma már csak a Verslistának vagyok tagja, mert itt megtaláltam azt, amit kerestem, és igazi Barátokra is bukkantam. Köszönöm a sok boldog pillanatot és azokat az élményeket, amiket itt kaptam:

Jalcs Irén

JALCS IRÉN ÍRÁSAI

Mikor...

Mikor tested egyensúlyát veszti és forogni kezd körülötted minden. Mikor észleled, de nem hallod a körülötted lévő élet ritmusát. Mikor a fájdalomtól a szívedhez kapsz, közben egy ócska villanyoszlopba próbálsz kapaszkodni, de hiába, mert tested egy pillanat alatt a szürke aszfalton pihen. Levegőért kapkodsz, mert úgy érzed, megfulladsz. Közben szívednél erős csavarást érzel, és az életedért az Úrhoz imát intézel. Kéred, hogy maradhass. Mondod „dolgom van még”, de mintha egyedül volnál, mert még Ő sem hallgat meg. Óráknak tűnő másodpercek. „Vajon lesz, ki segít?” - kérdezed. Kétségbeesett, reménytelen kiáltás, de nem hallja senki, mert hangod oly gyenge, mint Te magad, és körülötted mindenki rohan. Néhányan feléd fordítják tekintetüket, de gyorsan már másfelé tekintenek, csak segíteni ne kelljen. Olyan is akad, ki szó nélkül látványod nem hagyja, mert azt mondja: „Kevesebbet kellett volna innia” - és már rohan is tova úgy, mintha ott sem lett volna. Közben előtted kezd leperegni életed, és halkán mondod: „Maradnék még!” Tested izzadságban fürdőzik, mert nem kapsz levegőt, és a fájdalom erősödik. „Valaki, valaki segítsen már!” - ez az egyetlen vágyad, de senki nem akar mentőt hívni, vagy talán mégis akad egy jó lélek, mert sziréna hangja üti meg füled. Aprócska mosoly arcodon, de már az sem az igazi, mert a fájdalom hatalmába kerít és kezd körülötted az élet megszűnni. Szürke foltokat lát szemed és távoli homályos képeket, majd valami furcsa morajlás, és egy határozott hang utasításokat ad: „Kérem, menjenek távolabb! Adjanak szabad utat! Siessünk, mert feladja!” Kezdesz megnyugodni, mert meghallgatott az Úr és küldött segítőt neked. Néhány perc után már némi levegőhöz is jutsz, bár még nem dőlt el semmi, mert kegyetlenül rosszul érzed magad, de talán lesz esélyed. Karodban tű és csepegő infúzió. Tested már hordágyon pihen és néhány perc múlva már szirénázva szeli át a várost egy mentő veled. Te reménykedsz. A kórházba érve tolnak ide-oda, majd gépekre kapcsol-

nak. Szemed a fáradtságtól már nyitva tartani nem tudod, és talán álomba is szenderülsz kicsit, mert magadat látod egy zöld rét közepén. Kezed imára kulcsolva intézed szavaidat az Úr felé:

Jaj, Uram, mi lett velünk?

Elrejtjük segítő kezünk.

Szívünk mintha nem is volna.

Szerető szavunk pedig olyan ritka, hogy néha azt hisszük, körülöttünk mindenki néma.

Nem figyelünk egymásra, csak rohanunk, mert egyre többet akarunk, pénzt és posztot, de közben nem vagyunk boldogok, de hogyan is lehetnénk, ha szeretni elfeledtünk már rég?

„Nincs idő semmire” - mondjuk rohanva, és nem ölelünk már magunkhoz senkit, mert futni kell tova, és még azt sem mondjuk futva, rohanva, hogy „szeretlek, vigyázz magadra”, pedig de jó is volna.

„Majd holnap, majd holnap szakítunk rá időt” - mondjuk, hogy magunkat megnyugtassuk, de, Uram, egyszer eljön a pillanat, mikor nem lesz már holnap, és hiába szólnánk, hiába ölelnénk, már nincs tovább, mert vár egy másik világ.

Uram, kérlek, taníts meg minket újra szeretni, mert elmagányosodunk, ha így haladunk, és az élet szépségét soha nem ismerjük meg, pedig létünknek a boldogság lenne a célja, és ennek egyetlen titka a szeretetben van.

Másnap reggel, mikor kinyitod szemed, fehér falak vesznek körbe és monitorok mutatják, hogyan dolgozik tested motorja. A szoba barátságtalan és rideg, de Te a takaróra teszed kezed, lelked mélyén azt várva, talán akad valaki, ki a nagy rohanásban mégis megszimogatja, és akinek viszonzásként azt mondhatod: „Köszönöm, szeretlek, vigyázz magadra!”

A béka búcsúja

Belvárosi aszfalton kiterítve fekszik élettelen
béka testem.
Alul maradtam az éjszakai harcban.
Bevallom, vesztettem.
Legyőzött az erősebb.
Ilyenkor egy béka mit tehetne?
Mehajol előtte.
A sors úgy döntött, hogy földi létét befejezte.
Szét vagyok cincálva apró darabokra.
Manapság ez már a béka sorsa.
Legjobban az döbönt meg ezen a hajnalon,
ami a legfejlettebb lény, az ember viselkedésében tapasztalok.
Siető, vagy akár tétova léptek
még tovább tapossák az oszló testem.
Diadalmas mosoly, győzelmi kézjelek.
Hurrá... Legyőztétek a gyengébbet.
Büszke vállveregetés és sikeres napkezdés.
Még volt a napi jó cselekedet.
Ó, emberek, mi van Veletek?
Tanultnak, bölcsnek és okosnak
tartanak Benneteket, de jólesik lelketeknek
még taposni az élettelen testet.
Szívetek helyén kődarab!
Miért bántjátok az állatokat?
Nekünk is van lelkünk, úgy, mint Nektek.
Ne bántsatok bennünket!
A lélek szól most hozzátok:
Szeressetek minden élőlényt a világon,
és soha ne bántsatok Őket!
Ha csak egy szívet is elért búcsúszavam,
már nem volt hiábavaló dolog békának születnem.

Egész életemben arra vártam, hogy egyszer
gyengéd kezetek megsimogat engem.
Királyfivá nem váltam volna ezáltal,
de sokkal boldogabb lettem volna.
Erősebben mentem volna az éjszakai harcba,
és talán még most is az élő béka szólna.
Itt hagyom piciny békafiam.
Adjátok Neki azt a szeretetet, mit én
kaphattam volna Tőletek.
Neveljétek bátor, erős békát, és ne
feledjétek apja szavát.
Szívetekben lévő kövekből építsetek hegyeket!
A kő helyére pedig tegyétek sok szeretetet!

ISTEN VELETEK!

A szívnek dobognia kell!

Hosszú sikító hang. Fejemben érzem, mintha a homlokomon futna végig. Jó mélyen, fájdalmat vésvé fejembe. Szemem nagyra kerekedve a monitort nézi az üvegfalon keresztül. Vízszintes vonal fut a képernyőn, majd csend. Gyorsan becsukom a szemem és olyan gyorsan ki is nyitom, mert nem akarom elhinni, amit látok. Agyam nem fogadja el a továbbított jelet. A gép leállt, jelezve, hogy feladtad. „Nem! Nem! Nem!” - sikítom. Ökleimmel az üvegfalat verem, de már nincs szavam. Némán táto-gok. Valaki megfogja a vállam és azt mondja: „Nyugodjon meg” - és egy padhoz vezet. Nem tudok ülve maradni, hiába kéri. Fehér köpenyébe kapaszkodva megyek vissza. Nincs erőm, elönt valami forróság és úgy érzem, megfulladok, majd jéggé fagy testem. Vacogok. Némán csak azt kiáltom, hogy nem és nem, de nem akar meghallgatni a jó Isten! Mozdu-latlan testedet látva a műtőasztalon még jobban jéggé fagyok. Zokogni szeretnék, de nem tudok. Jéggé fagytak bennem a könnycseppek. Erősödik bennem a fájdalom. Zsibbad a kezem. Azt akarom, hogy gyere

vissza, mert itt a helyed! Nem adhatod még fel, hisz száz csoda vár még rád. Küzdj, harcolj az életért, hisz Te mindig olyan erős voltál! Mindig én voltam a gyenge, ki támaszra szorult, de most erős leszek és én erősítelek, csak gyere vissza!

Egy orvos a mellkasodat nyomja, úgy, mintha valami zsákot akarna tele-tuszkolni, majd - mind ki túl sokat rakott bele - a levegőt kiengedi. „Töltés!” - hangzik el a parancs, és testeden ott az a tappancs, mitől mindenki azt várja, hogy újra itt leszel köztünk. Fürkésző szemek figyelik a monitort velem együtt, de semmi. Majd ismét a hang: „Töltés, mert elveszítjük!” Ti veszítitek el? - dühöngök magamban. Hisz Ő az enyéim! Durcás vagyok. Haragszom az egész világra! „Csináljanak már valamit!” - kiáltom és felszakadnak a könnyeim. Szemem könnyfátylon át látja a műtőt, és a monitoron villanást vélek felfedezni, de becsapott az agyam, mert egy könnycsepp volt az csupán, amit láttam.

Karomban szúrást érzek. Ez egy injekció volt. A nővér mondja, hogy „Ettől jobban lesz, meglátja.” „Nem jobban akarok lenni, hanem Őt akarom!” - kiáltom. „Neki adjanak injekciót, ne nekem!”

Nagyon fázok. Fogaim összekoccannak, majd megnyugszom kicsit. Lassan hat az injekció. Kicsit olyan lebegős minden. Lány szellőt érzek, mi megérinti testem. Téged látlak, ott állsz előttem. Vigasztalni próbálsz, de én nem nyugszom meg. Lágyan megsimogatod arcom és azt mondod: „Most el kell mennem!”

Nem, nem, nem mehetsz el! - gyözködlek. Hisz még ezer dolgod van, amit be kell fejezned! Itt, a földön kell még maradnod, mert számítanak Rád sokan. Ó, kérlek, ne rohanj!

„Fentről vigyázok majd Rád” - mondod és összeszorul a szívem, mert ezt nem akarom.

„Itt vigyázz rám! Kérlek! Kérlek! Kérlek!” - csak ezt ismétlem. Közben lecsukódik a szemem. Álmos lettem. Biztos az injekciótól. Talán kicsit el is bóbiskoltam, de riadtan ébredetek és rohanok a falhoz. „Nincs esély” - mondja az öreg professzor, de nem adja fel. Küzd érted, küzd az életedért. Küzdj Te is! Nem érted? - ismétlem.

Testem kezd felengedni, már nem fázok. Enged a jég. Eltűntél!

Örökkévalóságnak tűnő pillanatok, majd össze-vissza futkosó görbék a monitoron. Sikerült, sóhajtok az öreg professzossal együtt, ki letörli a homlokáról az izzadságcseppeket és lehúzza kezéről a kesztyűt.

„Visszahoztuk” - mondja. „A többi már rajta is múlik” - és megköszöni a segítséget a műtő személyzetének.

Én a jó Istennek köszönöm, hogy meghallgatott, és segített abban, hogy legyen erőd visszajönni.

A monitoron kusza összevisszaság számomra, de tudom, hogy ez jó jel, hisz élsz újra.

Küzdj kérlek tovább, hogy minél előbb felépülj, és ne félj, nem leszel egyedül. Itt leszek veled és fogom kezéd. Már nem vagyok olyan gyenge, mint voltam, mert érted harcoltam és megnyertük a legnagyobb csatát. Ezek után az élet már csak egy szép tánc lesz, mert a hit és az akarat győzött.

Kérlek, keringőzz velem!

Nagyon tud fájni

Ó, de nagyon tud fájni, hogy nincs már kire várni!

Mikor Rád gondolok, lelkemen mindig legördül egy könnycsepp,

mert hiába telnek-múlnak a napok,

semmi nem lesz könnyebb, mert nem jössz többet.

Eddig még élt bennem a remény, hogy eljössz újra, de

mára már lelkembe örök fájdalomként íródott, hogy

elmentél örökre.

Ó, de nagyon tud fájni, hogy nincs már kire várni!

Nyitnám az ajtót, de nem zörgetsz,

Ölelnék, de már nem kéred.

Sívár és céltalan nélkülöd az életem.

Mosolyom nem fog már soha úgy ragyogni, mint hajdanán ragyogott,

hisz Te ragyogtattad azt, és attól volt az olyan szép, hogy

napsugárként szórta fényét.

Angyalok dalát hallgatod esténként a szavaim helyett,
pedig én adnék magam mellett helyet.
Hozzád bújva mesélnék arról, hogy milyen boldog veled az élet,
de Te az angyalok dalát hallgatod a szavaim helyett.
Lassan a megmaradt illatod is elillan tova, és az emlékek
maradnak csupán, mibe görcsösen kapaszkodok, mert félek,
egy napon azt is elveszítem, és akkor mi marad nekem?
Ó, de nagyon tud fájni, hogy nincs már kire várni!
Mikor az Úr úgy akarja, találkozunk újra, mert
eljön annak is a napja.
Akkor karomba zárlak és rád mosolygok, úgy, ahogyan csak
általad tudok mosolyogni, de addig még megszámlálhatatlanul
sok könnycseppet szárít fel arcomról a szél, mert nagyon fáj,
hogy elmentél.

Kérlek, Uram!

Ó, Uram! Adj boldogságot minden földi lénynek!
Falatot az éhezőknek!
Kabátot annak, aki fázik!
Fedelelet a fedél nélkülieknek!
Varácsolj mosolyt minden arcra!
Nyugalmat adj minden otthonba!
Adj reményt és szeretetet mindenkinek!
Irigység helyett elégedettséget adj!
Legyen munkája mindenkinek, hogy
ne kelljen korgó gyomorral lefeküdni senkinek!
Szárítsd fel a könnyeket, Uram, kérlek!
Adj hitet és reményt, adj sikereket!
Adj, Uram, boldog életet és minden ember szívébe
sok-sok szeretetet!

Add, hogy a mosoly köszönés legyen!
Hozz a tavasszal fényt és boldogságot!
Szeretetlenben, mosolyban gazdag hétköznapokat és
ragyogó ünnepeket! Köszönöm, Uram! Ámen.

A hajó sziklának csapódott

Éva és Péter házassága olyan volt, mint a vizeken haladó hajó. Ugyanis teltek, múltak a napok, évek, és már a hetedik évét kezdték a házasságuknak, de mint a hajó oldalát a víz, az Ő házasságukat is érték hullámok, és sok, sok hullám. Nyugodt és kiegyensúlyozott kapcsolatról nem lehetett beszélni velük kapcsolatban. Igaz, voltak hetek, mikor napként ragyogott a boldogságuk, de az oly ritka volt. Péter mindig szerette megmondani, hogy mi hogyan legyen, és ellenvetést nem igazán tűrt. Főleg akkor nem, ha egy-két pohárával felhörpintett. Éva szerelmük első hónapjaiban, éveiben elnézte ezt, de miután csillapodott a szerelem érzése, akkor Éva is szerette volna érvényesíteni ötleteit. Ő is szerette volna, ha az elképzelése szerint alakulnak a dolgok. Hiábavaló fáradozás volt, mert Pétert ez még keményebbé tette és még határozottabban kitarzott amellett, hogy mindennek úgy kell lennie, ahogyan Ő akarja. Mások már rég elváltak volna, de Ők kitarlottak egymás mellett. Miben reménykedtek és miért volt ez jó nekik? Ezt csak Ők tudják.

Nagy valószínűség szerint Péternek az volt a jó, hogy odahaza eljátszhatta a császárt, mert a hétköznapokban igencsak meghúzta magát és gyakran mondogatta: „Igen, főnök.” Kénytelen volt ezt mondani, ha a munkáját meg akarta tartani. Éva pedig valószínűleg abban reménykedett, hogy egyszer minden megváltozik és jóra fordulnak a dolgok. Lelke mélyén hitt abban, hogy egy kis hangulatos, romantikus este Pétert is meglágyítja, még akkor is, ha tudta, párja nem igazán lelkesedik az ilyen romantikus valamikéért. Éva nagy elhatározásra jutott, és hitt a csodában. Valentin-nap közeledett és elhatározta, gyertyát gyújt majd és finom vacsorát főz. Gondolt arra is, hogy valami újat alkot arra az estére.

Rakott zöldséget készített. Akart pezsgőt is venni, de tudta, Péter nem szereti. Így egy üveg vörösbort készített az asztalra. Na és a nagy piros szív is ott díszelgett az aprócska asztalon. Így várta Pétert, aki már három felest bedobott, mielőtt hazaért, és morgott rendesen, mert nagyon idegesítette az a sok csókolózó fiatal, a sok piros szív és a virágárusok, kik aranyárban kínálták a rózsát. „Rabló banda” – szólt néhányuknak, mert nem is Ő lett volna, ha szó nélkül ment volna tovább. „Sok idióta férfi mennyi pénzt elkölt ilyen marhaságokra!” – dörmögött magában, miközben teste jobbra, balra dőlt, mint aki egy imbolygó hajón utazik.

Éva izgatottá vált, mikor meghallotta a zárban a kulcs hangját. Gyorsan felugrott a kanapéről és Péter felé szaladt. A nyakába ugrott és csókolni szerette volna, de Péter eltolta magától.

- Mi a fene történt veled? Nem szoktál Te így a nyakamba ugrani. Szeretnél valamit? Előre szólok, hogy mondjál le róla, mert nincs pénzünk semmire.

- Nem akarok semmit venni.

- Akkor mi a fene van veled és mi ez a sok festék az arcodon? Fodrásznál is voltál? Új pasid van? Megcsaltál?

- Nem csaltalak meg. Tetszeni akartam neked.

- Nekem tetszeni? Így nem tetszel! Olyan vagy, mint egy ócska ribanc. Gyorsan mosd le magadról azt a sok festéket! Kezdesz ribanc lenni. Már csak a vörös körmök hiányoznak!

Éva nyelte a könnyeit, de azt akarta, jól érjen véget az este, ezért mosolyt erőltetett az arcára és így szólt:

- Ünnepi vacsorával vártalak.

- Milyen ünnep van?

- Valentin-nap.

- Ne kezd már Te is, mert hányom kell ettől az egésztől! Inkább vacsorázzunk! - és elindult az asztal felé. Meglátta a szívet és szikrákat szórt szeme, de nem szólt semmit, csak darabokra tépte, majd leült.

- Hozhatod a vacsorát!

Éva az asztalra tette a jénai tálat és jó étvágyat kívánt, miközben bort öntött a poharakba.

- Ne a bort töltdögesd! Azt majd elintézem én. Szedjél inkább, vagy már ahhoz is lusta vagy? Nem szeretném, ha innál, mert nem nőnek való.

Éva szedett a férjének, majd a saját tányérjára is tett egy kis adagot. Péter gyorsan emelte szájához a falatot. Valószínűleg az ital már kívánta a szilárd táplálékot. Éppen csak megforgatta szájában a falatot és már ki is köpte.

- Mi a szar ez? Nem tudsz normális kaját csinálni? Gondoltam.

Péter felugrott és éktelenül kiabálni kezdett.

- Nekem azt főzd, amit szeretek, és ezzel a szívekkel meg romantikus baromságokkal ne fárassz még egyszer!

Éva nem szólt semmit, de Péter olyan volt, mint akinek válaszoltak volna.

- Ne feleselj nekem! Akkor beszélj, ha kérdeznék. Ünnepet akartál? Adok én neked olyan ünnepet, hogy megemlegeted! - és már le is kevert Évának két akkora pofont, hogy az megszédült. Majd a fürdőszoba felé indult, de mint aki elfelejtett valamit, visszafordult, Éva nyakának ugrott és szorongatni kezdte, miközben ismételtette:

- Mondtam már, hogy hallgass!

Majd még két óriási pofont adott a rémült asszonynak.

- Na, ez a Te ajándékod - mondta, és mint aki jól végezte dolgát, aludni tért.

Éva még órákig sírt, mert azon az estén a hajó sziklának ütközött és Ő testi, lelki sebet kapott, és már nem is az elsőt. Ismerte már a forogatókönyvet. Arca vörösen izzik még egy napig, és hetekig hordozza az ütés nyomait. Következik majd egy hét némaság, mert addig nem szólnak egymáshoz. A csendet Péter fogja megtörni egyik este azzal, hogy „Asszony, gyere, kötelességed van!” - és ágyba viszi feleségét, és az élet megy tovább ismételve önmagát.

Hajóznak Ők addig, míg a hajó jéghegynek nem ütközik, mert kikötni egy kikötőben képtelenek. Inkább sodródnak tovább a jéghegy felé, ezer sziklának ütközve közben.

Csikkszedők dala

Vedd kezedbe, öreg barát,
azt a kopott, vén trombitát,
és játszd el rajta a csikkszedők dalát!
Játszd, hogy hajlik a test,
majd érinti a csikket, mit mások
eldobtak rég, de a csikkszedőnek ajándék.
Játszd el, hogy lenéznek sokan,
mert utcáról szedem a szemetet.
Én, aki nem is olyan rég olyan voltam,
mint Ők, Ember, de ma már kutya se vagyok,
mert apró csikkektől remélek boldogságot.
Játszd el a vén trombitán, hogy valaha
nekünk is volt ünnep, mikor csillogó díszek
lógtak a fán és együtt volt a család.
Ma már az az ünnep, ha egy magamfajta
talál egy szelet kenyeret, mit
gondolatban zsírral ken meg.
Legalább illúziója legyen, ha már
hagymát sem tehet rá.
Húzd el, vén zenész, féltett hangszereden,
hogy Neked is csak a trombitád van már.
Oly sok hónap óta éhezel és fázol, de
a hangszeredhez ragaszkodsz, mert ő
a barátod, ő a mindened, és az egyetlen,
ki kitarzott melletted.
Tudod, hogy hamarosan meg kell válni tőle,
mert kell az érte kapott pénz élelemre,
de azt is tudod, hogy a nagy lakoma után
már nincs életed tovább, mert ki tépték
lelked utolsó darabját.

Játszd el karácsonyi dalunk, hadd legyen
a mi lelkünkben is ünnep, mert ki tudja,
lesz-e még alkalunk ünnepi fényeket nézni.
Nem baj, ha sír a hangszer, mert
vele sírunk mi is.

Játszd, játszd a csikkszedők dalát!
Játszd el azoknak, kik furcsán néznek ránk,
hogy ne feledd, ember, ki
magasról nézel le reszkető, remegő,
eltöpörödött testemre, hogy bármit
hozhat az élet, és lehet, hogy egyszer
a Te kívánságod is az lesz, hogy
valaki játssza el a csikkszedők dalát,
egy öreg, vén trombitán.

Ma boldog vagy

Ó, Te, hóban baktató, fázó, didergő, tekergő, cél nélkül ide-oda
jövő, menő, aprócska emberke, kinek nincs már otthona!
Ki már úgy szemléli magát, mint egy idegen.
Kínomban nevetek, belülről szenvedek.
Dudorászok és ugrálok a hóban, a szemlélőnek ez jó móka.
Ajkakról szólnak a „dicsérő” szócskák, mit meghall fülem:
„Ennek elment az esze” - de nem veszem fel e hangokat,
mert megszoktam már azokat.
Mi lehet előttem a cél, ha asztalomon nincs kenyér?
Korgó gyomrom hangja dalomnak zenei alapja.
Néha hangosabb, mint hangom, ó de gyakran hallom!
Ilyenkor felsőhajtok: „Ó, éhen halok!” - de ugrálok tovább, mert
így nem fázik a láb.
Külföldiek utcai szórakoztatónak néznek.
Nevetnek, majd megtapsolnak.

Ó, ha tudnátok, hogy minek tapsoltok, kezeiteket gyorsan elraknátok. Furcsa hang csapja meg fülem, mert fényes érme csillan meg előttem. Meghajolok és felveszem, és mosolygok újra, mintha semmi sem fájna. Közben rádöbbenek arra, hogy megérte bolondnak lenni, mert ma legalább tudok enni.

Ó, micsoda ünnep! Ó, micsoda boldogság e nap, mert úgy énekelhetek újra, hogy csak hangom hallja a nagyérdemű közönség.

Sokkal szebb magában csengve, mint mikor elnyomja korgó gyomrom zenéje.

Ó, Te, hóban toporgó, baktató, fázó, didergő, tekergő,
cél nélkül ide-oda jövő, menő emberke, ki kívülről szemléled magad!
Láthatod, ma boldog vagy!

A vörös rózsza története

A nagy téren egy nagy templom állt. Itt imádkozott minden este egy törékeny, picike nő. Egyedül jött és egyedül ment. Szemét mindig elborították a könnyek. Ha megszólította véletlenül valaki, Ő visszamosolygott rá és válaszolt kérdésére, míg arcán végigfolyt a könny. Soha senki nem tudta, mit kér. Talán betegért imádkozik oly kitartóan minden este. Ki arra járt, ezt gyanította, hisz mi más lehetne az oka. Oly nagy vággyal és hittel imádkozott, hogy így ember csak haldoklóért szokott. Mikor megszólalt a mély harang, piciny testét rázta a fájdalom és zokogott összetöpörödvé, alázatosan az Úr előtt, szerelmét kérve. A fájdalom kiült arcára, csak az nem látta, ki nem akarta. Kitartóan hitte, hogy amit kér, az beteljesül, és szerelme karjaiba repül. Eltelt így a tél, tavasz, nyár, egy évszak maradt már csak, az ősz, a többi mind végigimádkozta. Évszakokon át térden állva kérte, szeresse Őt az, kit Ő nagyon szeret. Ritkán el-elkaptak imájából egy hangosabb szófoszlányt, mikor azt kérdezte: „Mondd, Uram, miért, miért nem segítesz?” Teltek, múltak a hetek, a tér nem látta a picinyke nőt rég. Sokan hiányolták Őt, mert úgy szívükbe zárták az imádkozó idegent, mintha családtag lenne.

Azóta már sokan mesélik történetét, még a pap is szólt róla egyik este, mikor hallgatta Őt a gyülekezete. Megszólt a harang is a nagytemplomban érte. Azon az estén érte szólt a mise, ki minden nap itt volt a templom előtt, de soha nem lépett be. Sokak szemében ma is úgy gyűlnek a könnyek, mint az Ő szemében gyűltek és nem szűntek. Ha tudná, hogy mennyien szerették, most biztos boldog lenne, mert szeretet volt az élete. Most ott fentről, ha lenéz a térre, talán mosolyog, és szemében nincsenek könnyek és örül a szeretetnek. Soha nem kapta meg, amire várt, amiért imája szólt minden este. Az Úr inkább magához vette. Ő vigyáz Rá ott fent és mindenki azt kívánja, legyen boldog égi élete, ha már a földi boldogság nem adatott meg Neki.

A picinyke nő történetét soha senki nem írta át. Mindenki szó szerint idézi történetét. Ki kíváncsi arra, hogy miért van a tér közepén állandóan egy friss, gyönyörű vörös rózsza minden nap, mert ott van, az biztos lehet benne, megtudja a történetet. Hogy ki viszi minden este a vörös rózsát, azt senki nem tudja. Sokan próbálták már meglesni, de senkinek nem sikerült még meglátnia azt, akinek a keze a virágot a földre teszi. A virágot soha senki nem veheti fel, arra vigyáznak a környékeliek. Cserébe kapnak egy történetet. A picinyke, apró kis nő vén, öreg bérház falai között élte életét. Mindenki ismerte Őt, de nem ismerték életének minden fejezetét. Néha, ha a környékeliekkel szót váltott, mindig csak a hétköznapi dolgokról beszélgettek. Egyedül élt. Reggel elment dolgozni, este pedig hazatért. Ez volt az élete. Esténként sokáig égett nála a lámpa, emlékeznek rá a lakók. Nem tudták ők akkor, hogy ezekben az órákban szerelem születik szívében. A hálón szötte szíve hálóját. Napról napra egyre vidámabb volt. Kezdett kinyílni, mint egy rózsza. Igaz a mondás, aminek valóságát benne látták sokan, hogy a szerelemben válik nővé - és nyílik ki igazán - a nő. A szerelem megszépíti azt, ki ezt az érzést hordozza. Nagyon boldog volt, szinte a föld felett szállt minden reggelen. Soha senki nem látta azt, ki után szíve dobogott, hogy átlépte-e valaha az ódon bérház küszöbét, senki nem tudja. A nagy boldogságot könnyek váltották fel hamarosan. Esténként zokogását hallotta a ház, mert nem voltak olyan erősek a falak, hogy a fáj-

dalom ne hatoljon rajta át. Sírt sok-sok napon át, míg egy napon férfit láttak oldalán. Találgatták, vajon Ő az, akiért zokogott a szív, vagy nem? Soha senkinek nem volt bátorsága megkérdezni. Hónapok teltek el. Mindenki azt hitte, megtalálta a boldogságát, de egy kora délután azt látták a falak, és az, aki akarta, hogy csomagokkal távozik az idegen. Békében, szeretetben váltak el, egy puszi volt az utolsó mozdulatuk. Attól a naptól fogva minden este kísért a térre a picinyke nő és imádkozott hónapokon keresztül, mikor már csak az ősz volt hátra. Egyik reggelen sikító szirénázással érkezett a mentő a ház elé. Mindenki azt hitte, hogy Kovács néni lett rosszul, mert szegény elég beteges volt, de nem. A nagy rohanás, a mentőorvos szemében az aggodás a picinyke nőnek szólt. Élettelenül feküdt a lakása ajtajában.

- Meg kell mentenünk! Nem adhatja fel! - harsogta be a házat a mentőorvos hangja.

Aggódva figyelte a ház az eseményeket. „Valamit mondani akar. Nem tudja valaki, kit hív? Van valakije, vagy egyedül él? El tudjuk érni azt, akit hív?” És hasonló kérdések. Telefonjában a gyorsgombokat nézve nyomtak meg egyet. Férfi hang szólt a kagylóba a csörgés után.

- Nem, én csak a barátja voltam, de tudom, kit hív, indulok!

Ő volt az, aki tudta, ki nevét próbálta mondani a halál kapujában az aprócska nő. Tudta, kit kell felhívnia, igaz, soha nem beszélt azzal az emberrel. Az elérhetőségét sem tudja, miért mentette el. Talán érezte, hogy egyszer szüksége lesz rá. Hónapokig élt együtt azzal a nővel, akitől tudta, hogy szíve máshol van. Szerették egymást, de nem szerelemmel. Ő tudta azt, amit senki más nem tudott, hogy reménytelenül szeretett e nő, ki kicsinyke volt és szerethető. Játszott a férfi vele kegyetlenül, mert szép szavakkal ámította és a nő szerelmét akarta, de nem adott mást, csak reményt és sok átsírt napot és éjszakát. A nő érzéseit soha nem tagadta, hogy mit érzett, neki is elmondta. Őszintén szeretett, ehhez kétség sem férhetett. Nem tudta feledni a férfit soha, így nem élhettek ők sokáig együtt, mert a nő szerelmét nem kapta meg. Tárcsázta a számot, és teste beleremegett a történetekbe. Felvették a telefont a vonal túlsó végén. Elmesélte, mi történt. Kérem, jöjjön be a

kórházba, hisz Önt hívja, fejezte be a mondanivalóját, míg érkezett a válasz a vonal másik végéről. „Nem tehetem, sajnálom.” Hogyan tudta ezt az embert szeretni? Rázta meg a tény, de gondolkodni nem volt ideje, mert rohant a kórházba, hogy legalább Ő ott legyen Vele és talán sikerül elhitetnie, hogy az Ő keze azé, akit várt. Legalább egyszer legyen boldog az életben. Csapódó kórházi ajtó. Ó, Istenem! Hol van egy orvos és hol van Ő?

- Doktor úr!

- Igen?

- Mondja, mi van vele?

- Ön a rokona?

- Igen! - dadogó válasz.

- Sajnálom, nem tudtuk megmenteni. Infarktusa volt, részvétem!

Nem indult nagy temetésnek, de mégis sokan voltak, mert sokan akartak búcsúzni Tőle, „az imádkozó családtagtól”. Most utolsó útján is csalódnia kellett, mondták sokan, mert ugyan nem ismerték, de tudták, az, akiért oly hevesen vert az a kis szív, az nincs itt. Utolsó útján is sírt a dobogó szív, mert eső mosta a búcsúzó embereket. Nehéz, fájdalmas esőcseppek neheztedek a vállakra. A temetés óta minden nap ott van a gyönyörű vörös rózsza a téren, pont ott, ahol imára borult minden este Ő, a törékeny, picike nő.

Mi mindig szerettünk

Van rajtam néhány plusz kiló,
mondom aggódva.

Te rám mosolyogsz és azt mondd,

Ne aggódj már folyton, Anna,
jól áll Neked, és megsimítod kezem.

Mindig úgy aggódtam érted, hogy
egyszer felkap a szél, folytatod,
miközben öreg arcom csókolod.

Már én is nevetek, mert szeretlek
és érzem a szereteted.
Sok küzdelmes év van mögöttünk,
de megoldottunk mindent,
mert mi mindig szerettünk.
Átsegített minden erő kezéd,
mi védett és óvott engem.
Szemed csillogó fénye
melegített, ha fáztam.
Szavad simogatta lelkem, ha sírtam.
Veled volt szép az életem, mert
forró szerelmünk csókja örökre megmaradt.
Nélküled nem láttam volna a
napot, ami - mindig úgy éreztem -
csak nekünk ragyogott.
Ki mesélt volna a csillagokról,
ha Te nem vagy?
Ki mutatta
volna meg, hogy hol a Göncölszekér
és a sarkcsillag?
Mondd, ha Te nem vagy,
mit ért volna életem?
Veled volt teljes és szép minden,
csak egy a gond:
Megöregedtünk, kedvesem!
Van rajtam néhány plusz kiló,
mondom aggódva újra.
Te elmosolyodsz és magadhoz öelve
csókolod arcom, miközben
fülembé súgod,
örökké szeretlek, Anna!
Boldog könnycsepp csillan szememben.

Van rajtam, mondanám halkan, de Te
nem hagyod, hogy folytassam, mert
megcsókolsz édesen és én tudom,
minden rendben van, kedvesem.

Úgy érzem, a sál az Ő keze

- Kislányom! Megvarrnád nekem ezt a sálát, mert félek, hogy tovább szakad.
- Apuka! Olyan sok szép sál van a szekrényben, miért ezt hordja állandóan? Szinte már mosni sem lehet, mert megy szét az anyag.
- Én ezt szeretem! Ragaszkodom hozzá.
- Apuka! Ez olyan színes, kopott, nem magához való! 80 éves és tarka sálban szaladgál.
- Számomra ez a legkedvesebb. És mindig ezt akarom hordani, amíg élek. Tudod, hat évvel ezelőtt készítette nekem anyád, azelőtt, mielőtt itt hagyott minket. Minden maradék fonalat összeszedett, hogy meg tudja nekem kötni. Kevés ereje volt már, de minden nap szorgalmasan dolgozott vele. Volt olyan nap, amikor csak egy sor megkötésére volt ereje. Minden nap azt mondta: „Pistikém, karácsonyra elkészülök vele. Addig nem halok meg, amíg be nem fejezem!” És így is lett. Karácsony előtt három nappal elkészült vele. Remegő kézzel adta át az ajándékot és könnyei mosták az arcát, mikor azt mondta: „Tedd majd a fa alá karácsony este, és akkor ott leszek Veled!” Nyugtatgattam, hogy majd Ő átadja, de csak a fejét csóválta és azt mondta: „Nem, én sajnos már nem tudom átadni.” Akkor éjszaka el is hagyott minket. Ezért kérek, hogy varrd meg nekem, mert számomra ez a sál az Ő keze, az Ő szíve. Tudod, mikor hozzáér a bőrömhöz az anyag, úgy érzem, megsimogat engem.
- Megvarrom, apuka!
- Köszönöm! Boldoggá teszel.

Szeretni kéne kicsit

Már semmi nem a régi, mert továtűnt a szeretet.

Átvette helyét a közömbösség és a gyűlölet.

Mi lesz ennek a vége?

Már nem nézünk egymás szemébe.

Idegen a másik, pedig vele élünk.

Ütünk, marunk, szavainkkal döfünk,

keblünkre már senkit nem ölelünk.

A régi ismerőst nem ismerjük meg, mert talán

neki kicsit jobb az élete, és sikereinek örülni

nem akarunk, mert úgy érezzük, ezzel magunknak

fájdalmat okozunk.

Akinek meg rosszabbul megy sora, arra időt

vesztegetni kár volna.

Házon belül és kívül idegen minden.

A szeretetnek már morzsája sincsen.

Akkor szeretünk manapság, ha céljaink úgy kívánják, de

akkor nagyon, hogy Ő segítsen nekünk vágyaink útján.

A célt elérve viszont másnap már idegenként kezeljük,

hisz nincs már dolgunk vele, és hogy szerettünk,

az nem volt más, mint egy játék csupán

az érvényesülés útján.

Mindeközben boldogtalanul bolyongunk, és sírunk, hogy

milyen rossz nekünk.

Szeretet nélküli, rideg világban nem nőnek a fák, mert

gyökerei belefagynak a földbe, és meleg nélkül a

lombkoronák sem borulnak zöldbe.

Szeretet nélkül soha nem lesz béke, és nem költözik

boldogság az emberi lélekbe.

Adj, Uram, erőt, kérlek szépen!

Ó, Uram! Erősnek kell lennem.

Kérlek, segíts ebben!

Erősnek, hogy bírjam a terhet,
mit rám rakott az élet.

Erősnek, hogy tovább tudjak lépni.

A reménytelen időben is remélni.

Nehéz most mosolyognom a világra, de adj erőt, hogy
újra rácsodálkozzak az élet boldogságára.

Add, hogy korgó gyomrom hangja ne érjen el fülemhez.

Add, hogy úgy érezzem, nem kell ennem.

Add, hogy holnap, mikor a csillagos ég alatt alszom már,
mert nincs hova mennem, akkor is legyen erőm megköszönni Neked,
hogy megszülettem.

Add, hogy legyen elég erőm elfogadni,

ha felém nyújtanak egy szelet kenyeret,

mert venni már nem tudok, és kérni nem akarok.

Add, Uram, hogy mosolyogva lépjek ki minden lehetőség ajtaján,
mikor azt mondják, nincs szükség rám.

Add, hogy meglássam mindenkiben a jót, még akkor is, ha átkot szór.

Add, Uram, hogy nagyon tudjam még szeretni azt is, ki nyomorú sorso-
mat látva, erősségét fitogtatva még belém is tud rúgni.

Add, Uram, hogy úgy érezzem, illatos a ruhám és a testem,

pedig tudom, egy hét utcai lét után már önmagam illatától is rosszul kell
majd lennem.

Bírnom kell, mást nem tehetek.

Hiába volt ágyam, vágyam, most elvesztem a gondok hullámában.

Most ide kerültem, Uram, ez lett az utam.

Tudom, erősnek kell lennem.

Add, Uram, hogy mindenkihez legyen egy mosolyom, hogy ne vegyék
észre rajtam, hogy sokszor már úgy érzem, feladom.

Ó, Uram, erősnek kell lennem.

Add, hogy meglássam a lehetőséget még egy felém dobott kőben is.

Add, hogy meglássam a jövőm lehetőségét, életem reményét.

Add, Uram, hogy leküzdjem félelmeimet, mik most vannak bennem bőven.

Add, hogy kedvesem karjaiban lehessenek majd újra egy napon,
mikor jobbra fordul sorsom.

Add, hogy szerethessem Őt majd tiszta testtel és őszinte szerelemmel.

Adj erőt, Uram, mert erősnek kell lennem.

Add, Uram, hogy higgyek a szeretet és a szerelem erejében, mert tudom, ha ez megvan, minden van.

Mert a szeretet felemel onnan, ahol most vagyok, és a szeretet szárnyán elindulok.

Adj, Uram, erőt, kérlek.

Miután térden állva elmondtam ezen imát, fel kell emelni fejem és mosolyogni kell, mintha semmi nem fájna.

Fájdalmamat talán enyhítené a könny, de nem sírok, Uram, mert erősnek kell maradnom, hogy tudjam, szép lehet még a holnapom.

Ó, Uram, add, hogy tudjak még bízni és remélni.

Add, Uram, hogy ha kérdezik, hogy vagyok, azt tudjam mondani, köszönöm, jól vagyok.

Add, Uram, hogy tudjak olyan erős lenni, hogy még attól se kérjek segítséget, kinek én segítetttem valaha, mert számomra ez oly kínos volna.

Erősnek, Uram, erősnek kell maradnom!

Adj erőt, Uram, mert most oly gyengének

és sebezhetőnek érzem magam, hogy egy

cérnaszálon múlik,

hogy végleg elveszek,

vagy szépen, lassan felemelkedek.

ADJ, URAM, ERŐT, KÉRLEK SZÉPEN!

Ámen.

Tiszavirág minden

Tiszavirág minden:

Egy pillanat, és ami volt, már nincsen.
Volt ölelés és csók, de az tegnap volt.

Tiszavirág minden:

Biztos pont az nincsen, mert ami ma valós,
az holnapra szertefoszlik szépen.
Kiderül, hogy színjáték volt csupán a szép,
az, ami től a szív oly sokat remélt:
Boldogság és mámor, majd lehull a fátyol.

Tiszavirág minden:

Én hittem szerelmedben, mert hinni akartam.
Öleltelek őszintén, csókoltalak forrón, és
reméltem, hogy szeretsz, de tévedtem.
Jöttél, mert fájó lelked simogatásra vágyott,
de szíved ott maradt, ahonnan lábad hozzám hozott.

Tiszavirág minden:

Szeretlek kincsem, kiáltom most is, és
kiáltottam akkor is, mikor elmentél.
Te visszafordultál és csak annyit mondtál,
majd elmúlik, és futottál oda, hol szívednek volt
vélt otthona.

Tiszavirág minden:

Talán már ott sem ölelnek úgy, mint rég.
Elmúlik, most én mondom,
ezzel vigasztalva magam, de tudom, szívemből
már nem törölhetlek ki soha.
Amit érzek, az nem tiszavirág csupán,
mert szerető szívem visszavár.

A teve bánata

Tétova teve továtávolodik, a távoli sivatagba.
Remény vesztve sétál a nagy homoktengerben.
Szerelmet remélt a szép tevelánytól,
de mosolyt sem kapott az ebadtától.
„Szeretnélek szeretni, ölelni, Te gyönyörű tevelány!”
Mondta Neki egy csodálatos nap hajnalán.
Egy egész tevecsapat várta, mit felel a tevelányka.
„Szerelmed nem kérem, mert szívem nem tud szeretni Téged.”
Felelte a tevelány, kissé tétován.
Visszautasítani a legszebb tevehímet, ki látott már ilyet?
Lelkében felszakadtak a sebek, összetörték a teveszívet.
Lehajtotta fejét bánatában a tevehím.
Csalódott arcát fürkészte volna a tevecsorda, de Ő ezt nem akarta.
Hátat fordított a tevecsapatnak és nekivágott a sivatagnak.
Megtörve, remény nélkül bandukol a homokdűnéken keresztül,
Most egyedül halad. Bánat csak a társa.
Szeme előtt csak a tevelányka, minden homokdűnében
csak az Ő arcát látja.
Tétova tevezemmozdulatokkal közelített már meg párat,
remélve, hogy az álomkép valósággá válhat.
Órák óta bandukol a forró sivatagban,
de a tevelánynak nincs nyoma.
Lázasan vonszolja lábait ide-oda,
Minden lépte lassú és tétova.
Messze távol lát akkor éppen egy tevenőstényt, ki felé intett.
Nem olyan szép, mint álmai tevelánya, de bátortalanul elindul irányába.
Szerelmet remél tőle a tétova teve, mert olyan nagy a bánata.
Valaki kell, hogy enyhítse.
Bele kell törődnie, hogy nagy szerelme nem lehet már az Övé.
Így hát keresni kell egy másik nőtényt.
Így bandukol a teve, tova, a nagy homoksivatagban.

Forgás

Telefoncsörgés, készülék után kutató kezek. Álmos szemdörzsölés. „Ki lehet ez, és mit akarhat? Miért zavar? Miért nem tudja, hogy fejem lüktető érzése nem vágyik másra, csak csendre? Miért nem kapcsoltam ki? Ó, én balga! Így fájó fejemnek nem lesz gyógyulása. Na, megvan végre. És ki ez az ismeretlen? Na, még ez is. Nem is ismerem, hát kell ez nekem?”

- Igen? - szólta a kagylóba a migréntől szenvedő hang.

- Szia! Gyors leszek, ne szakíts félbe! Hiányzol nagyon és látni szeretnék, ott, ahol megismertelek. 12:10-re ott leszek. Kérlek, gyere el! - és katt, a beszélgetésnek vége.

Gabi kezében az elnémult telefon, és gondolataiban az a nap, mikor először találkozott Péterrel a forgó óra alatt. Aztán még száz és száz emlék, ami három együtt töltött év emléke. Aztán a legfájdalmasabb, mikor egyik este Péter azt mondta: „Majd hívlak.” Ennek már két éve. Ő soha nem kereste a fiút, mert annál büszkébb volt. Hiányát minden nap érezte, és nem akart mást, csak feledni örökre.

„Nem megyek el, hisz mi értelme lenne?” De aztán gyorsan született a másik gondolat, hogy el kell mennie és meg kell mondania, hogy vége, felejtse el örökre. Gyorsan készülődni kezdett, mert szép akart lenni. Azt akarta, hogy a fiú gyönyörű képet őrizzen róla. Olyat, amin testére simul a ruha, de csak visszafogottan, és arcán ragyogó mosoly, mi nem utalhat másra, csak arra, hogy kerek a világ körülötte, és ő boldogan áll a kör közepében, pedig legszívesebben sírna, mert felszakadtak a sebek.

12 óra 8 perc. Gabriella napja - forgott az óra körbe-körbe. Hirtelen meglátta Pétert, óriási virágcsokorral a kezében, és akkor jutott eszébe, hogy ma van a névnapja. Ezt el is felejtette. Ezért volt az a sok SMS, amit nem nézett még meg, vált világossá számára, hogy mindenki köszönteni akarta.

„Ez ám az ajándék!” - motyogta magában, mikor látta, Péter fut felé és ölébe kapja. „Szeretlek” - mondta és megcsókolta. „Mindennél jobban

szeretlek" - válaszolt Gabi, miközben forogtak körbe-körbe, mint az az óra, ami alatt találkoztak először, és ami alatt együtt vannak újra, és a forgásból már kivethető a folytatás, ami nem szólhat másról, csak boldog folytatásról.

Mondd, tudnál szeretni?

Mondd, tudnál szeretni?

Szíveddel magadhoz ölelni?

Én szeretlek rég, csak félttem kimondani még, mert talán öreg vagyok már a szerelemhez, és talán kinevetsz, ha bevallom, szeretlek régóta.

Testem üdesége tovaszállt.

Arcomon kisebb, nagyobb ránc.

Lábaim sem olyan fürgék már, de szívem úgy érez irántad, mint még soha nem érzett, mert oly hevesen dalolj:

Szeretlek, úgy, ahogyan még senkit soha.

Mondd, tudnál szeretni?

Őszülő hajszálaimat nem észrevenni?

Nevető ráncaimat előcsalogatnád, hogy együtt nevéssünk azon, hogy arcomon maradt a boldogságunk örök lenyomata, apró kis ráncokat formálva?

Öreg kezem, ha fázna, mondd, melegítenéd?

Én melegíteném kezed, kezembe fogva.

Ölelnék magamhoz.

Csókolnám ajkad elpirulva, mert öreg testem olyan hevesen szorítana, mint ahogyan egy ifjú kéz tud csak: szívvel ölelve.

Sétálnál velem kézen fogva?

Én sétálnék veled boldogan mosolyogva.

Esténként betakarnálak, miközben hozzád bújnék és füledbe azt súgnám, szeretlek rég.

Szabad utat engednék a vágynak, még akkor is, ha már nem vagyok az a vadóc fiatal.

Reggel a nappal együtt simogatnám arcod, míg ki nem nyitod szemed,
mert akkor rám mosolyognál, tudom, és én érted mindent megtennék,
mert szeretlek rég.

Mondd, tudnál szeretni?

Orvosod lennék, ha beteg lennél, és szeretetemmel gyógyítanálak, mert
minden gyógyszernél többet ér egy szerető szív.

Mondd, tudnál szeretni?

Kinyújtom feléd kezem és szívem.

Mondd, megfogod öreg kezem?

A legszebb fájdalom

Nehéz pillanat volt az, mikor megszülettem, mert Anyám arca a fájdalomtól eltorzult, de szeme nevetett. A szíve neveltette azt. Magához ölelt, és azt mondta, nehéz volt, de megérte, és lassan a szülés fájdalmait feledte, mert ahogyan Ő mondta: „A legszebb fájdalom az, ha valakinek életet adhatsz, amit egy egész életen át tartó felelősség követ, mert felelős vagy azért, akinek megadtad az élet csodálatos lehetőségét. Úgy kell nevelgetned azt a picinyke embert, hogy az élete boldogság legyen. Szeretni kell őt, de okosan, mert ha túl sok a szeretet, akkor rátelepedsz, és ezzel megfojtod Őt, és elveszed önálló élete lehetőségét, de ha túl keveset adsz, akkor szeretethiányos lesz, szegény, és egy életre megkeseríted a napjait” - mondta Anyám ezeket a szavakat oly gyakran, mikor karjaiban ringatott, és rám boldogan mosolygott. Közben simogatta fejem, és halkán suttogta: „Szeretlek, kincsem!” Oly sok mesét mondott Ő nekem, hogy már gyerekként tudtam, hogy valami csodás dolog az, amit úgy hívnak: ÉLET. Szép volt a mesében az, hogy a jó mindig elnyerte jutalmát, és az ész győzött az erő helyett. Felnőttként, mikor a mese ellenkezőjét tapasztaltam, bizony elcsodálkoztam. Hogy van ez, Mama? Hisz nem erről meséltél nekem. Miért győz a rossz, és miért győz az erősebb? Mama, miért? Nem értem! Ő rám nézett, és azt mondta: „Talán néha furcsa a világ, de hidd el, a jó mindig

elnyeri jutalmát, csak gyakran megszakad az életben a mese, és hogy mi lett a vége, hozzánk már nem ér el soha, de biztos vagyok benne, hogy a végén mindig az győz, aki szeret és jó volt." Nehéz volt néha megérteni a mondatokat, de tudtam: igaza van, mert bölcs és okos volt Ő, és tudta, melyik az az út, ami követhető. A legszebb mese az volt, mikor arról mesélt, hogy hogyan születtem én. Mindig különös fény csillogott szemében, mikor számomra a legszebb mesét mesélte. Ezerszer és ezerszer hallottam életem során, de soha nem untam meg, mert minden szavát átjárta a szeretet, és mindig azt éreztem a mese után, hogy szeretni jöttem e földre, és azért, hogy szeretetem által boldogabbá tegyem sok ember életét. Így szólt a mese, mi életem legszebb meséje: Tudod, kicsi kincsem, fiatal voltam és boldog. Mindig nevetve csodáltam a napot. Nem voltunk soha gazdagok, de annál inkább boldogok, és tudod, mit mondok, kincsem? Nem az a boldog, ki gazdag. Az a gazdag, aki boldog, és tudod, mitől boldog az ember? Attól, ha életében szeretet van. Majd egyszer Te is megérted, ha sikerül úgy nevelnem téged, hogy át tudom adni a szeretetet úgy, hogy tudd, életed legnagyobb kincse a kezekben van. Szóval, táncoltam, mikor sütött a nap, és boldogan mosolyogtam, míg hozzám lépett egy fess legény - mondta rá később az én Anyám - és kezét nyújtotta, miközben azt mondta:

- Szabad egy táncra?

- Hisz nem is szól a zene! - válaszoltam, de Ő csak nevetett és így folytatta:

- Szól a zene, hisz hallod Te is, ott belül a lelkedben születnek a dallamok, és Te a zenére a nap felé fordítod fejed, és mosolyogsz, és ezzel a ragyogó, daloló lelkeddel Őt is dalra fakasztod.

Tetszett az ifjú, ki úgy érzett, mint én, ezt tudtam már az elején. Kezemet nyújtottam hát neki, és abban a pillanatban össze is fonódott sorsunk, amit mindketten tudtunk. Táncoltunk a nagy zöld réten. Lábam érintette a zöld fűvet, ami még harmatos volt. Ez olyan nagy energiával és légiességgel töltött el, hogy úgy táncoltam, mint életemben még talán soha. Szólt a zene a lelkemben, és kezemet fogta egy erős, de ugyanakkor gyengéd kéz. Éreztem, hogy biztonságban vagyok, és azt is éreztem, hogy kezdődik egy új életem, ami még szebb lesz, mint ami

eddig volt. Nem tévedtem, mert hamarosan nagy szerelemre ébredtem, és ez a szerelem addig tart, míg élek, vagy még azon túl is. Az esküvő sem váratott sokáig magára, mert szerény, de szép esküvőnk volt. Mikor a pap azt mondta, hogy „Ti férj és feleség vagytok”, akkor szokatlan és furcsa dolog történt, mert két szürke galamb érkezett hirtelen. Honnan jöttek és miért pont akkor, senki nem tudta. Ez örök rejtély maradt, de ami történt, az valóban egy mese is lehetne. A két galamb szárnyát csapkodva repült be a templom ajtaján, majd az egyik balra, a másik jobbra indult el, míg az oltár elé érve lecsendesedtek, majd - mint akik fejet hajtanak az oltár előtt - szépen leszálltak, és átölelték egymást. „Ez nem létezik” - suttogták többen. Valóban, valami csoda kezdetét jelezte a két galamb. Az esküvő után tervezgetni kezdtünk, és legfontosabbnak azt tartottuk, hogy szerelmünk boldogságából gyerekek szülessen. Oly sokat néztük a természet alkotta csodát apáddal egymás kezét fogva, és rácsodálkoztunk mindig arra a csodára, hogy egy kis aprócska magból milyen csodálatos növény tud fejlődni. Olyan növény, mi mosolyt csal arcunkra. Ami békével és szeretettel tölti el lelkünket. Tudtuk, a mi szerelmünk is egy ilyen csodát fog alkotni, és valóban megtörtént a csoda. Az aprócska kis magocska a testemben növekedni kezdett, és az élet legszebb ajándékát készült elhozni nekünk. Napról napra nemcsak nagyobb, de okosabb is lett ez a kis magocskából fejlődő lény, mert mindig kalimpálni kezdett a pocakomban, ha zenét hallott, és csendesen hallgatott, ha mesét olvastam neki. „Mama, már akkor is simogattál, a pocakodon keresztül” - szóltam mindig közbe. Ő ilyenkor elmosolyodott, és éreztem, nagyon boldog volt, majd folytatta: - Kilenc hónapig testemmel óvtalak. Boldog voltam, de nem tagadom, fájdalmaim is voltak, mert hol a lábam fáj, hol a gyomrom, és az első két hónapban émelyegtem is rendszeresen, de erős voltam, és legyőztem a fájdalmakat, mert éreztem: a legszebb csodáért még szenvedni is megéri. Ott a szülőszobában, mikor vajúdni kezdtem, a fájdalomkon túl a kétségbeesés is úrrá lett rajtam, mert nem tudtam, hogy képes leszek-e arra, hogy úgy neveljek fel, hogy boldog ember légy. Tudok én olyan szép fácskát nevelni, mint amilyenekkel a természet naponta megaján-

dékoz minket? - kérdeztem újra és újra magamtól, de a feltörő fájdalom nem sok időt adtak a gondolkodásra, mert Te döntöttél. Jönni akartál, hogy lásd, kik azok, akik már várnak rád. Arcom el-eltorzult a fájdalomtól, de egy idő után már csak azt éreztem, hogy mindennél jobban akarom azt, hogy lássalak és magamhoz ölelhesselek. Mikor ez megtörtént, átéltem életem legboldogabb percét, és azóta is ott vagy velem, szívemmel öelve. Egyszer eljön majd az idő, mikor nem láthatlak többé, és elengedem a kezedet, mert visszatérek oda, ahonnan egyszer rég érkeztem azért, hogy megalkossam életem legszebb művét, a legszebb fájdalmat átélve: téged. Mikor eljön majd az a pillanat, akkor ne sírj! Engedj utamra engem. Ültess egy aprócska magot, és én sarjadni kezdek majd, és érezni fogod, hogy mindig ott leszek veled, és ragyogok majd neked úgy, ahogyan Te ragyogtál nekem, mindig erőt adva.

Jani

Jani! Minek ez a nagy kert, mondd meg nekem! Nem vagyunk már fiatalok. Húsz éve mondom, hogy nem bírjuk mi ezt már. A sárgarépát megint a Katikáék oldalára ültetjük? Mondtam már, hogy a Jóska kerítése mellett nagyobbak lennének, mert ott jobb a föld. De beszélhetek én Neked. Szépen süt a nap, de fázok, Apukám, kihozod a kis kardigánomat? Tudod, nagyon szeretem azt a kis pulóvert, még a Zsuzsikámtól kaptam. Jaj, sütök majd kalácsot nekik holnap. Emlékszel, Jancsi, a kis Zsuzsi unokád hogy majszolta a neve napján? Reggel megint nem etted meg a kenyeret, Jancsikám. Minden reggel otthagyd a reggeli t. Miért nem eszel? Régen délig már kétszer is ettél. Megint a kutyák fogják megenni. Pocsékolás ez. A rózsákat az idén majd előbb permetezzük meg, mert tavaly is olyan sok levéltetű volt rajta. Emlékszel, mikor egy óriási rózsacsokrot hoztál a nevem napjára? Még mindig látom.

Fiatalok voltunk. Nem mertelek megpusztilni, mert a mi időnkben még nem volt divat.

A kis Mari unokája már összeköltözött azzal a fiúval. Milyen világ ez? Esküvő meg sehol. Mikor nekünk húzta a cigány, az volt a szép.

Ó, a templomban is milyen szépen esketett az öreg pap!

Akkor megfogadtuk, hogy jóban-rosszban-hol tomiglan.

Hát volt minden, az biztos. Megyek, csinállok reggelit, mert ma még nem ettünk.

Fázok, Jancsi! Fel kellett volna venni egy kardigánt.

Nem szabad még ilyenkor sokat kint ücsörögni. Csalóka még ez a tavaszi napsütés.

A sárgarépat megint a Jóska kerítéséhez ültetjük, Jancsikám? Tudom, Te minden évben oda ülteted.

- Szervusz, Pistikém! Mi van Veled, kisfiam?

- Anyuka, mit csinál itt, a kertben?

- Apáddal beszéltem meg, hogy mit hova ültessünk. Nem nekünk való ez már, fiam, Apád sem a régi már. Tudod, a dereka.

- Anyuka! Zsuzsa főz húslevest. Át tetszik jönni, ebédre?

- Dehogyan megyek, fiam, Apádat nem hagyhatom magára. Tudod, nem lehet már egyedül hagyni.

- Anyuka! Apuka már három éve meghalt.

- Ne mondd már fiam, előbb megyek én el, mint Ő. Majd nektek kell rá vigyázni, ha már nem leszek. Tudod, milyen nagy gyerek.

- Fázok, fiam! Apád nem tudom, miért nem hozta ki nekem a kardigánomat. Mindig vigyáz rám. Hol van most?

- Biztosan elbóbiskolt.

Nyusziors

Fehér nyuszibundám fázik, pedig hátamat simogatja a nap, de én belülről didergek, mert vándornyúl lett belőlem.

Egy hete még családi kedvenc voltam.

Adtak füvet, tejet és mindent, amit csak elképzelni lehet.

Azt sem tudták, hogy kényeztessenek.

Kutattak a neten, hogy mi az, amit egy nyuszi ehethet.

Megsimogatott mindenki, és gagyogtak hozzám, mint egy aprócska kisgyerekhez.

„Na, mi van, nyuszi? Kell egy puszi?” – mondta viccesen a nagypapa, ki nek fehér volt a szakálla, majd letelepedett az asztalhoz, és falatozni kezdett.

Roskadtt az asztal a sok finomságtól, tojástól, sonkától.

Két falat között még rám nézett az öreg, és odaszólt sandán:

„Majd megeszünk téged is egyszer, ha kicsit nagyobb leszel!”

Azt gondolta, amit mondott, az mókás volt, de a kis Pistike sírni kezdett.

„Papa, a nyuszit nem ehethjük meg, hisz az az enyém!”

„Jól van, kis unokám” – szólt az öreg. „Akkor majd keresünk neki egy másik helyet, mert itt sokáig nem maradhat, mert oly gyorsan nőnek ezek, hogy észre sem veszed.

Aztán rátalál egy nyuszilányra, és akkor jól nézünk ki, mert szokták mondani, gyorsan szaporodnak a nyulak, és ez nagyon igaz. Ezért mondom, hogy nem kár érte, fazékba vele!”

A nagymama még csendre intette az öreget, mert látta Pistike arcán a könnyeket, majd vidáman falatoztak tovább.

Gyorsan véget ért az ünnep, és velem percről percre kevesebbet törődtek, míg egyszer csak megfogott a Jóska, a Pistike apja, és kitett az utcára.

„Na, menj utadra” – szólt még, aztán kulcsra zárta a kaput, mert biztos, ami biztos.

Sokáig üldögéltem még az utcán, a kapunak dőlve, gondolván, hátha meggondolja magát, de hiába, nem fordult el a kulcs a zárban.

Így vándornyúlként indulok tova, bízva abban, hogy valaki megszeret és beenged éjszakára, de addig is mondok egy imát, miben kifejezem hálaomat azért, hogy nem végeztem életemet nyúlpaprikásként.

Örökre

Hosszú, szürke tél után, mikor megérkezik végre a tavasz, vagy inkább egyből a nyár, még a szomorú arcok is mosolyra húzódnak. Gyógyszer a napsugár, az biztos, mert még a legnagyobb bánatban, nehézségben is úgy mosolyog, hogy hihetővé válik, hogy egyszer minden szép lesz.

Luca is napsütésre ébredt. Megdörzsölte szemét és az ablakhoz lépett, hogy kis levegővel frissítse fel a szobát. Kezét az ablaknyitó kilincsre tette, de nem fordította el, mert szemét fogva tartotta a természet szépsége. A fű csodálatosan zöld volt, és virágba borult fák beszélgettek egymással.

Idős házaspár pihent egy közeli padon. Két ősz hajú öreg. Látszik rajtuk, hogy örülnek a fáknak, de még jobban egymásnak. Az idős úr a neje kezét simogatja, ki mosolyog, majd közel hajol hozzá és megpuszítja az öregúr arcát. Valamit mond is Neki. Jó eljátszani a gondolattal, hogy vajon mit mond. Talán azt, hogy „szeretlek”, talán azt, hogy „jól van, papa”. Ki tudja, milyen mondat hangzott el, de egy biztos, minden ember ilyen életre vágyakozik, mert a szeretet lengi be.

„Csodás idő van! Sétálok én is kicsit, hisz nem szabad a lakásban maradni” – születik meg az elhatározás Luca fejében. Gyors mozdulattal kinyitja az ablakot és mélyen beszívja a friss illatot. Kávé, reggeli és zuhany után kényelmes fehér farmer, póló és kényelmes mokaszinban kezdődhet a séta. A napsütés valahogy az emlékeket is előhozza. Azokból is a szépeket. Olyan ez az egész, mint egy csodaládika, ami télen zárva van, de a tavasz felnyitja a tetejét és azt mondja: „Nézz bele és emlékezz!” Nem baj, hogy elmorzsolsz néhány könnycseppet, mert ez a ládika csak olyan emlékeket tartalmaz, ami életed kedves napjairól szól. Azt, ami a szívednek kedves.

Luca számára is elindul az emlékek filmje. Érzi az ibolya illatát, amit gyerekkorában szedett, és a zöld szárral kötött csokorként össze. Belelibben az óriási orgonacsokor, amit úgy három-négyévesen szedett és akkora volt, mint Ő. Anyák napja volt és csodálatosan süttött a nap, apró, pici lábait szedegetve sietett haza, hogy anyját köszönthesse.

„Ó és az a májusfa, mi szép színes szalagokkal volt tele!” Azon a reggelen nem akart hinni a szemének, mikor kinézett az ablakon és a kertben meglátta azt a csodálatos fát, rajta fehér széles szalag volt és piros betűkkel volt ráírva: „Szeretlek!” Kevés volt eddigi élete, hogy kitalálja, ki szerette ennyire. Kár, hogy akkor azt nem tudtam lefotózni. Most biztosan bekeretezett képként lógna a falon. Boldogsággal töltene el minden nap, az biztos. Csodálatos a város, még akkor is, ha sok az aszfalt és kevés a zöld, de már látom a Duna-partot. Ott mindig megnyugszom és feltöltődöm. Elvarázsol a víz hulláma. Érdekes, ahogyan múlnak az évek, egyre több az emlék, és összekapcsoljuk valami hasonlóval. Most a Duna hullámaiban a Balatont látom és azt a csodálatos nyarat.

Luca leül egy padra és a víz hullámaival nézve kezdi felidézni azt a nyarat. Barátnők indultak tíz napra elfeledni a város zaját. Sokáig nézegették a térképet, hova is menjenek, majd Tihanyra esett a választás. Kemping és minden, ami ennek a hangulatát hordozza. „Emlékszem, mennyit vacakoltunk a sátor felállításával” - mosolyodik még mindig el.

Nem akart sikerülni. Többször összedőlt, és ezzel kezdődött az a megismételhetetlen nyár, mert segítségét felajánlva lépett oda Attila, ki baráti társasággal nyaralt ott. Egymásra néztünk és tíz napig éltünk egymás csillogásában. Érzem az illatot. Egyszer, egyetlenegyszer éreztem azóta, és még most is átélem azt az érzést, amit akkor.

Attila egy ritka parfümmárkát kedvelt. Nehéz volt hozzájutni, és inkább csak külföldről lehetett beszerezni. Érzem, élénken érzem az illatot most is. Becsukom a szemem és úgy érzem, itt van velem. A pillanat boldogsága lengett be akkor mindent. Nem az volt a fontos, meddig tart, vagy lesz-e folytatás, bár azt hittük, soha nem érhet véget. Jó volt minden. Nézni a Balaton hullámaival, hátizsákkal túrázni, lángost enni, mitől nyakig zsírosak lettünk, hajó-kirándulni. Te jó ég! Mennyi minden fért bele abba a tíz napba! (Hirtelen szellő támadt és egy elszabadult hajtincs megsimogatta Luca arcát.) Ez a hajtincs gyakran megsimogat. Úgy, ahogyan Ő simogatott oly sokszor. A kis tincs gyakran rakoncátlankodott, Ő akkor rám nézett, és olyan édesen mosolygott, már tudtam, azt fogja mondani: „Meg kell csókolnom Téged, mert rakoncátlan

kis fürtöd jelez, hogy rég tettem." Csodálatos napok voltak. Utolsó nap kaptam egy medált tőle, egy félbe tört medált.

- Édes, ez annak a jele, hogy mi örökre összetartozunk. Történjen bármi is az életben, szívünkben megmaradunk egymásnak és érezni fogod, mindég veled vagyok.

Nehéz volt a búcsúzás, mert maradni akartam örökre. Megígértük egymásnak, hogy tartjuk a kapcsolatot, de pár hónap után csak az emlék és a medál maradt, és az az illat. Érdekes. Annak ellenére sem éreztem fájdalmat, hogy véget ért. Mindig mosolyt csalt az arcomra, ha rá gondoltam. Mindig úgy éreztem, ott van velem. Igaz, vágytam arra, hogy egyszer újra érezzem az illatot. Valójában minden nap erre vágytam lelkem mélyén.

Jó tíz évvel később, egy szürke reggelen a metróhoz siettem. A mozgólépcsőn lefelé haladva egyszer csak megéreztem az illatot. Hiába kerestem az illat hordozóját, nem találtam. Tele voltam izgalommal. Itt van! De nem. Nehéz volt elfogadni, hogy nem láthattam, de erősen megszorítottam a medált és éreztem, ott van, mert azóta az a medál mindig a nyakamban van. Nem tudnék megválni tőle. Egyedi, mert nem láttam még hasonlót.

Lassan indulok, mert feltöltöttek az emlékek. Becsapsz, te Duna, mert idehozod az illatot. Mondd, hogy csinálod? Nem tudom kinyitni a szemem, mert olyan jó. Simogat és finom. Maradni akarok és érezni, de azt is érzem, valaki van a közelemben. Ki az, és miért zavar meg abban, ami jó? Furcsa érzésem támad. Attila illatát érzem, de tudom, nincs itt. Soha nem éreztem még így. Lassan kinyitom a szemem, de a számat nem tudom becsukni. Attila! Ott áll előttem húszévesen.

- Ne haragudjon! Szégyellem, de a medálját nézem.

„De ne nézd - dühöngök magamban -, és hagyd az emlékeimben elmerülni.” Közben a szám: - Attila! Attila! - ismétli. Rám néz a fiatal arc és zavarban van.

- Nem akartam zavarni! - szólt, mintha a belső hangomat is hallaná.

- Semmi gond, csak tudja, annyira hasonlít valakire és én is meglepődtem.

- Én pedig úgy érzem, megtaláltam valamit.

- Mit?

A fiatal férfi kigombolta ingét és kezébe vette a medál másik felét.

- Az apámé volt. Mindig viselte, de két éve már én hordom. Mióta az infarktus elvitte. Mindig kíváncsi voltam, hol van a medál másik fele, de soha nem tudtam meg. Egyszer megkérdeztem apámat, Ő azt válaszolta, ott, ahol lennie kell.

Luca keze gyorsan magához szorította a medált, majd mindketten felnéztek az égre és apró könnycsepp jelent meg szemük sarkában. Majd Luca meg akarta igazítani a kis rakoncátlan tincset, de nem tette, hagyta, hogy simogassa arcát, ami mindennél lágyabb volt.

Elmosolyodott és újra felnézett a gyönyörű kék égre, mielőtt hazaindult és mosolyogva mondta: „Örökre”.

A csiga lelke

Itt megyek melletted. Te lenézel rám, majd haladsz tovább. Apró kis csiga vagyok csupán, ki feltekint Rád. Te legalább tekintetteddel megajándékozol, mi oly jó nekem, és köszönöm, hogy apró kis létem észrevetted.

Sokan elmennek mellettem és észre sem vesznek. Ismerek már száz és száz cipőtálpát, sérült hátamon viselem a lábak súlyát. Merengve nézek emberi testbe költözött lelkekre és eltöprengek, mit tesz a burok, mi a lelket takarja. Cseréljünk testet néhány napra!

Sokszor ezt kívánom, hogy ismerjétek meg egy csiga életét. A gyermeki lélek még őszinte, mert dalban kéri, a házamból a napfényre néztek ki. Az idők során összetörik a gyermeki érzéseket, mert ki tíz éve még énekelt, az ma darabokra tör.

A minap bekúsztam egy meleg szobába és megpihentem a szőnyeg sarkában. Nem volt sokáig maradásom, mert egy óriási kéz felemelt és az ablakon dobott ki. Jó nagyot estem és életemért könyörögve csúsztam a parkba, hol zöld pázsit simogatott, fájdalmamat enyhítve. Ezer rózsa szirma lágyan borult testemre, további sérülésektől óvott meg, a szirmát adva védelmemre.

Apró kis szívem szeretetre éhes és egy karra, ki szeretetével ringat, ki megvéd a hóvihartól, a forgószeletől és a jégesőtől.

Furcsa - tudom - hallani álmodom, mert én is azt kívánom, amit Te is szeretnél. Hidd el, hogy egy csiga is születhet érző lélekkel! Hidd el, mindennek lelke van! Embernek, virágnak, fáknak, csak ki ennek, ki annak öltözött. Én már sokat hallottam beszélgetni a fákat és az összetaposott virágokat is, kik a földön heverve sírtak.

Szeretnünk kell egymást, azt mondom, mert a Te lelked és az én lelkem is egyet szeretne, azt, hogy boldog földi életben legyen részünk. Én meghallgatlak, ha kéred, ezzel segítek. Te adhatsz egy mosolyt és simogatást, és megfogadhatod, hogy cipőtalpad alá nem kerülök. Észreveszem óriási testbe költözött lelketek apró kis rezdülését is.

Így találtunk egymásra én és a lányka is. Az apró pici szó ke lányka lehetett vagy hároméves. Megtalált a parkban, és könnyes szemmel bánatát nekem mondta el.

Nagyon szomorú volt, mert kit legjobban szeretett, az anyukája, örökre elment. Tudta, hogy fentről vigyáz Rá, de, hogy már nem öleli át, az picinyke lelkének nagyon fájt. Én segíteni akartam Neki és közelebb húzódtam hozzá. Ettől kicsit megnyugodott és már nem zokogott. Apró kis tenyerében vitt haza és mosolygott arca. Addig maradtam Vele, míg új anyukája lett. Egy csiga így szeret. Szeretlek Téged, emberi lélek! Felnézek Rád és halkán suttogom: Szeress Te is, nagyon!

Álomkép

Régen nagy lakásról álmodtam, ahol van sok szoba, és óriási ablaküvegeken süt be a nap, mi megpihen a bútorok oldalán, és a látvány beragyogja lelkem.

Régen nagy és gyors autóról álmodtam, amivel eljutok bárhová, mert nincs távolság, ami elérhetetlen lenne számomra.

Régen nagy kertet is álmodtam, ahol sok fa van, melynek árnyékában megpihenni mindig jó nekem.

Álmodtam úszómedencét is a kertbe, szép kék vízzel feltöltve. Azért álmodtam kékre, mert tengert szerettem volna varázsolni a kertem közepére, és mint a tengerparton, napozhattam volna kedvemre a medence szélére terített gyékényen, könyvet olvasva.

Volt sok álmom az évek során, mert álmodozni mindig is tudtam, de az álmok mára szertefoszlottak, és ma már nem boldogítana az, amiről rég álmodtam.

Hiába, na, nem egyszerű az élet és széttépik az álmokat az évek.

Álomvilágban szerettem volna élni, de rá kellett döbbenni, hogy a Földre jöttem élni.

Csinálhattam volna jobban, okosabban és akkor megvalósult volna az álmom, tudom, de a lelkemmel éltem minden évem, és azok nem valósították meg az álomképem.

Tudom, ha ésszel éltem volna minden percem, akkor most lenne kacsalábon forgó palotám és olyan kertem, hogy megirigyelné mindenki, ki arra járna.

Örökké harcban állt a szív és az ész nálam. Harcoltak ők egymással rendesen, de én csak a szívemre hallgattam mindig, de azt mondom, nem bánom, jól döntöttem.

Nem lettem gazdag, de oly sok érzést adtam és kaptam, hogy többet ér az mindennél, mert az örökre megmarad.

Természetesen negatív érzések is értek és törtek felém gyakran, és nem kerülhettem el azt sem, hogy belém rúgjanak, de ebből is sokat tanultam.

Megértettem, hogy nem születünk egyformának, és van, kinek a legnagyobb fegyvere a gáncs, hogy elérje célját. Lehet, hogy ezek az emberek boldogabbak, mint én, de hiszem, hogy látszat ez csupán, mert igazán boldog csak az lehet, ki lelkében hordja gazdagságának kincseit, a szeretetet.

Boldog akkor voltam, mikor másoknak segítettem és adhattam, ha tudtam.

Na, az eszem üvöltött ilyenkor velem, hogy ne tedd, mert kihasználnak, és mint egy lábtörlőbe, beléd törlik majd lábaikat! Nem mondom, hogy nem volt igaz a figyelmeztetés, de mit tegyek, én szerettem mindig az embereket. Igaz, Ők rúgtak, de kegyes volt velem az élet, mert cserébe adott egészséget. Adott egészséges kezet, lábat és ép gondolatokat, és megismogatótt a jó Isten, mikor képeztem magam, mert minden tudással egyre bölcsebb lettem és jobban megértettem az összefüggéseket.

Gyakran előfordult, hogy az utolsó falatot is odaadtam, mert tudtam, hogy Ő éhes, én meg majd csak kibírom valahogyan, míg lesz pénzem újra. „Bolond!” - mondták sokan rám, mert számomra a legkedvesebb az volt, ha tudtam teljesíteni a kívánságokat. Olyan jó volt látni a boldog arcokat, és az sem zavart, ha többet nem láttam azt, ki kapott, mert elfogadtam, hogy Ő ilyen és így látja jónak, és hittem, hogy Ő is segít majd másnak.

Szerelmes is voltam, örültem szerelmes, de mikor úgy szerettem, mint még soha, akkor nem találtak viszonzásra az érzéseim, de bármennyire is furcsa, de jó volt Őt szeretni. Elhagyott, becsapott, de soha nem kívántam neki rosszat, csak azt, hogy boldog legyen és találja meg azt, akit igazán szerethet.

Aztán olyan is volt, hogy engem szerettek. Volt úgy, hogy szívből, de volt, hogy érdekből. Az utóbbi fájtnagyon, és nemcsak azért, mert becsapottnak éreztem magam, hanem azért is, mert azt hitték, hogy olyan naiv vagyok, hogy a hamis érzelmeket nem is veszem észre. Ó, ha tudták volna, hogy tisztán láttam a dolgot, csak segíteni és szeretni akartam és azért tettem, amit tettem, mert lételemem a szeretet.

Boldoggá tettek a Barátok, kik jöttek és mentek az életemben, de mindig valami pluszt, valami szépet kaptam. Megértettem az évek során, hogy az emberek jönnek és mennek, és hagyni kell azt, ki menni akar, mert annak már más az útja, és velem csak ennyi volt a dolga, mert hiszem, hogy nincsenek véletlenek és minden, ami történt velem, annak célja volt. Oly sokszor tapasztaltam, hogy a legfájóbb dolgok - mikor úgy éreztem, összezsapnak felettem a hullámok - hozták ki belőlem a legjobbat. Visszagondolva életemre, minden olyan, mint egy előre megírt forgatókönyv, hisz látom, ha nem úgy és ott történnek velem a dolgok, akkor én soha nem lehettem volna az, aki vagyok.

Tudom, míg szeretni tudok, nincs baj, mert mindig megajándékoz az élet. Ezt nem pénz és palota vagy kerekeken suhanó kocsisoda formájában adja, hanem a lelkemnek adott ajándékok azok, miket kapok. A legszebb ajándék, amit életemben kaptam, az az volt, hogy szép lellem van. Kell ennél szebb ajándék? Nem. Számomra ez a legszebb ajándék.

Ma már nem álmodok nagy lakásról, csak egy csendes kis zugról, ahol egy jó nagy fotel van, és meleg takaróba burkolva nézhetek ki a kerti fákra és gyönyörködhetek szépségükben. Ahol felidézhetem a régi szép emlékeket, melyek néha könnyeket csálnak szemembe, néha pedig megnevettetnek.

Ma már nem vágyom nagy kertre és a tengert idéző úszómedencére, és napozni sem szeretnék a medence szélén, gyékényen feküdvé.

Ma már boldoggá tesz az, ha a parkban sétálhatok és beszélgethetek a szivárványszínben pompázó virágokkal, vagy átölelhetek egy fát, mert akkor érzem a természet csodás erejét, szépségét.

Ma már nem vágyom kerekeken guruló kocsi csodákra, mert nem vonz a száguldás, és ahová én menni akarok, oda máshogyan is eljutok.

Ma már csak az a fontos, hogy maradjak meg olyanak, mint vagyok, és szeretni tudjak, míg élek, és ha szeretet kapok, azt megköszönöm, mert a legszebb ajándék ez, amit ember kaphat.

Nem bánom, hogy fiatalkori álmaim szertefoszlottak, és nem lett nagy házam sok szobával és óriási kertem és száguldó kocsi csodám, mert tudom, hiába kaptam volna meg mindezeket, akkor sem lettem volna boldog. Az élet tudta, mi az, mi számomra az igazi boldogság, így halmozta el lelkemet szebbnél szebb ajándékokkal.

Ma már csak azt mondom és az a kívánságom, hogy legyen szeretet, mit adni tudok, és ami engem is körülölel, és akkor szép lesz hátralévő életem, mert azt, hogy szerettem, soha nem bántam meg.

Kiadó: Vizuális Pedagógiai Műhely BT. (<http://www.vpm.hu>)

Nyomda: Palatia Nyomda és Kiadó Kft, Győr, Viza u. 4-6.

Nyelvi lektor: Kutasi Horváth Katalin

Alapító-főszerkesztő: Baranyai Attila

Szerkesztő: Kutasi Horváth Katalin

Szerkesztőség címe: 8263 Badacsonytördemic, Római út 84.

<http://poeta.hu/feketen-feheren> - [folyoirat@poeta.hu](mailto: folyoirat@poeta.hu)

ISSN 2060-5854

Jalcs Irén a Verslistás emléklappal

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*

Jalcs Irén

*Az Irodalom Fekétén-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*
